

РЕШЕНИЕ

№ 6828

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11794** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Ж. Г. С., ЕГН [ЕГН], действащ чрез адв. В. И., срещу Решение № 1040-21-688/21.11.2023г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане № 214-00-2497-5 от 20.10.2023г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че същият е издаден в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Неправилно контролният орган е приел, че жалбоподателят не е осъществявал трудова дейност. Изтъква се, че разминаването между посоченото от него работно време и посоченото от работодателя работно време на обекта не обосновава извод за липса на извършвана трудова дейност. Посочва се, че работникът не е участвал в производството по издаване на задължителните предписания на осигурителя и при заличаване на подадените за него данни. Изложени са и съображения за нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК, което довело до издаване на административен акт при неизяснени факти и обстоятелства, имащи отношение към случая. Претендира се отмяна на обжалваното разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Х., надлежно преупълномощен от адв. И. (л. 104), който поддържа жалбата и моли същата да бъде

уважена. Подробни съображения излага в депозирана писмена защита. Претендира разности, за които е представен списък (л.111).

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. – град, чрез юрк. О., оспорва жалбата. В съдебно заседание и в депозираните писмени бележки излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 03.01.2023 г. между жалбоподателя Ж. Г. С. и „Каве Комерс“ ЕООД е сключен Трудов договор № 00020/03.01.2023 г. (л.74) на основание чл. 67, ал. 1, т. 1, вр. чл. 70 КТ. Със Заповед № 00014/10.02.2023 г. (л.75) трудовото правоотношение е било прекратено, считано от 10.02.2023 г., на основание чл. 71, ал. 1 КТ.

На 16.02.2023 г. жалбоподателят е подал Заявление вх. № 214-00-2497/16.02.2023 г. (л.96), като е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица.

Във връзка с подаденото заявление е изпратено писмо изх. № 4023-21-135/23.02.2023 г. (л.93) до ТП на НОИ С. –град, в което е посочено, че в „Справка за декларираните в Персонален регистър и внесените в Приходи суми и разликата между тях помесечно“ за осигурителя не се визуализират данни за внесени осигурителни вноски за фонд ДОО за периода от м.06.2019 г. Посочено е, че с оглед факта, че лицето е било освободено от предходния осигурител на основание чл. 325, ал.1, т.1 КТ е изискано извършването на проверка на осигурителя с цел установяване дали Ж. Г. С. действително е полагал труд при осигурителя.

С Разпореждане № 214-00-2497/23.02.2023 г. (л.94), на основание чл. 54г, ал. 4 КСО производството по отпускане на ПОБ е спряно до извършване на проверка на осигурителя от компетентен орган. Такава проверка е възложена със Заповед № ЗР-5-21-01314392/28.02.2023 г. (л.32) на основание чл. 107 КСО и чл. 29, ал. 1 от Инструкция № 1 от 2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на НОИ.

Проверката е приключила с издаването на Констативен протокол № КП-5-21-01328795/24.03.2023 г. (л. 30). В протокола е посочено, че данните по чл. 5, ал. 4 КСО за жалбоподателя за м. януари 2023г. са подадени в срок, а данните за м.02.2023 г. все още не били подадени. С Декларация от 01.03.2023 г. (л.60) Л. К. С. – управител на „Каве Комерс“ ЕООД е декларирал следните факти и обстоятелства по отношение на дружеството: работно време на обекта от 08.00 до 20.00 ч.; посочил е, че жалбоподателят е нает по препоръка на познат, като естеството на работата му е продажба на хранителни стоки. В Декларация от 08.03.2023 г. (л.58) жалбоподателят е декларирал, че е разбрал за работата от приятел и трудовете му задължения се състояли в работа на каса, зареждане, с работно време от 08.00 до 17.00 ч. При тези данни и доказателства контролният орган е приел, че Ж. С. не е упражнявал трудова дейност за периода от 03.01.2023 г. до 10.02.2023 г. при осигурителя „Каве К.“ и не се счита за осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 КСО.

На осигурителя „Каве Комерс“ ЕООД на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01328793/24.03.2023 г. за заличаване на подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за Ж. С. за м.01.2023 г., които са връчени по реда на чл. 110, ал. 4, изр. второ КСО.

Във връзка с издадените предписания, с Разпореждане № 214-00-2497-2/11.04.2023 г. (л.55) производството по заявлението за отпускане на ПОБ е възобновено, а с

Разпореждане № 214-00-2497-3/11.04.2023 г. (л.54) то отново е спряно до изпълнение на задължителните предписания за заличаване на подадените за жалбоподателя данни. След служебно заличаване на данните за м. 01.2023 и м. 02.2023 г., с Разпореждане № 214-00-2497-4/19.10.2023 г. (л.34) производството по заявлението е възобновено.

С Разпореждане № 214-00-2497-5/20.10.2023 г. (л.27) е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на жалбоподателя. В мотивите на разпореждането е посочено, че същият не притежава качеството осигурено лице и не отговаря на изискванията на чл. 54а КСО.

Разпореждането е било обжалвано от Ж. С. с жалба вх. № 1012-21-1104/03.11.2023 г. (л. 23) пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 1040-21-688/21.11.2023 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

Решението е връчено на жалбоподателя на 27.11.2023 г., видно от приложеното на л.22 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменяне и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 17, ал. 3 КСО ръководителят на ТП се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и предвид Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (л.106), оспореното решение е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата. От компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане № 214-00-2497-5/20.10.2023 г., видно от т. 4 на Заповед № 1015-21-222/03.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град (л. 28).

За да възникне правото на парично обезщетение за безработица, съгласно чл. 54а КСО е необходимо да са внесени или дължими вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

Видно от приложените доказателства и по – специално справка от Р. и сключваните от жалбоподателя трудови договори за периода от 01.03.2022 г. до 30.12.2022 г. жалбоподателят е имал сключен трудов договор с Д-р З. Фасилите Мениджмънт, а за периода 03.01.2023 г. до 10.02.2023 г. с „Каве Комерс“ ЕООД. Спорен по делото се явява именно последният период, като според административният орган за него жалбоподателят не е притежавал качеството осигурено лице, респ. не е отговарял на изискването по чл. 54а КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Легална дефиниция на понятието „осигурено лице“ е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО, съгласно която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 5а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От цитираните разпоредби е видно, че за да възникне осигурителното правоотношение, е необходимо лицето да е започнало извършването на трудова дейност, за която са внесени или дължими осигурителни вноски. Не е спорно, че жалбоподателят е имал валидно сключен трудов договор с

работодателя „Каве Комерс“ ЕООД. Наличието на валидно сключен трудов договор е една от предпоставките за упражняване на трудова дейност. За осигурителното правоотношение обаче е необходимо и реалното извършване на трудовата дейност.

За да приеме, че в случая не е налице реално извършвана трудова дейност, административният орган се е позовал на извършената проверка и изготвения Констативен протокол № КП-5-21-01328795/24.03.2023 г., като в разпореждането е посочено, че не са представени безспорни доказателства за реално извършвана от жалбоподателя трудова дейност. От констативния протокол и попълнените от представителя на работодателя и от жалбоподателя декларации е видно, че административният орган приема различията в посоченото работно време и естеството на работата за достатъчни, за да направи заключение, че жалбоподателят не е извършвал трудова дейност. Конкретните разминавания са следните: работодателят е посочил, че работното време на обекта е от 08.00 до 20.00 ч., а жалбоподателят е посочил, че работното му време е било от 08.00 до 17.00 ч.; извършваната работа според декларацията на работодателя е „продажба на хранителни стоки“, а според декларацията на жалбоподателя – „работа на каса, зареждане“.

На първо място, неправилно административният орган приема, че е налице необходимост от идентичност между работното време на обекта и работното време на служителя. Работното време на търговския обект не е необходимо да съвпада с това на работника или служителя. Работното време на на служителя може да е по-кратко с оглед спазване на изискванията на чл. 136 КТ. Видно от Заявление за работно време на стационарен търговски обект – магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място],[жк], [улица], с № РМЛ16-ТД26-1079/07.07.2016 г. (л.68), работното време на обекта е 07.00-22.00 ч. с часове за зареждане 09.00-11.00 ч. Посочените в заявлението часове припокриват посоченото от жалбоподателя работно време, като декларираната работа „зареждане“ съвпада и със съгласуваното време за зареждане на обекта. Освен това, очевидно извършването на дейност „продажба на хранителни стоки“, каквато е декларирал управителя на дружеството–осигурител, включва „работа на каса“ и „зареждане“, както е описал трудовите си функции жалбоподателят. Ето защо съдът приема, че по същество няма несъответствие между декларираните от Ж. С. и от неговия работодател обстоятелства, с оглед на което изводите на административния орган за липса на реално извършвана търговска дейност, мотивирани с такова несъответствие, са несъстоятелни и необосновани.

В тази връзка следва да се отбележи, че контролните органи не са направили констатации, че търговският обект не функционира или че работодателят като цяло не извършва реално стопанска дейност. Единствените доводи на органа, за да заключи, че жалбоподателят не е извършвал трудова дейност, са гореспомнатите „разминавания“ в декларираните обстоятелства, но както се спомена, попълнените от работодателя и служителя декларации не разкриват в действителност същностна разлика.

Издаването на задължителните предписания за заличаване на данните също се основава на твърдението, че жалбоподателят не е извършвал трудова дейност при осигурителя. Доколкото обаче съдът приема този извод на административния орган за необоснован, фактическите обстоятелства, обусловили издаването на предписанията и на процесното разпореждане, се явяват недоказани. От друга страна, издадените от административния орган задължителни предписания на осигурителя за заличаване на данни не са противопоставими на осигуреното лице и поради това, че то няма

обезпечена от приложимата нормативна уредба възможност да ги оспори - Решение № 1255 от 05.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 4517/2023 г., VI о.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че Решение № 1040-21-688/21.11.2023г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на Ж. Г. С. срещу обективирания в Разпореждане № 214-00-2497-5 от 20.10.2023г. отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица, е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката бъде върната за ново разглеждане.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските вознаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела по Кодекса за социално осигуряване минималния размер на адвокатско вознаграждение е 500 лв. В случая съдът намира, че претендираното и платено адвокатско вознаграждение в размер на 900 лв. не се явява прекомерно и възражението на ответника в този смисъл е неоснователно. Що се отнася до сумата от 10 лв. за платена такса за оспорването, същата не следва да бъде възлагана на ответника, доколкото тя е недължимо внесена с жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. Г. С. Решение № 1040-21-688/21.11.2023г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане № 214-00-2497-5 от 20.10.2023г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица.

ВРЪЩА преписката на директора на ТП на НОИ С. – град за ново произнасяне съобразно дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Ж. Г. С. сума в размер на 900 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: